

Книга Йоеля і Лаодикійська Церква Адвентистів Сьомого Дня — Номер сорок шість

Jeff Pippenger
2026-02-12

Число сорок шість

Від Кесарії Філіппової до Кесарії Приморської — це період від третьої до дев'ятої години, який розділяється на шостій годині. Гора Преображення була поділом від Кесарії до Кесарії. Гора Преображення узгоджує дві інші лінії з віхою трьох кроків, що передують п'ятидесятницькому недільному закону на п'ять днів.

На Горі Бог Отець промовив удруге. Вперше Він промовив під час Христового хрещення, востаннє — безпосередньо перед хрестом.

Нині душа моя стривожена; і що скажу? Отче, спаси мене від цієї години; але ж задля цього я й прийшов на цю годину. Отче, прослав ім'я Твоє. Тоді з неба пролунав голос: Я і прославив його, і знову прославлю. Отож люди, що стояли поблизу й почули це, казали, що загриміло; інші ж говорили: Ангел говорив до нього. Івана 12:27–29.

Бог прославляє Своє Ім'я, коли запечатує сто сорок чотири тисячі й пише на них Своє Ім'я.

Переможця Я зроблю стовпом у храмі Мого Бога, і він уже більше не вийде звідти; і напишу на ньому ім'я Мого Бога, і ім'я міста Мого Бога, Нового Єрусалима, що сходить з неба від Мого Бога; і напишу на ньому Моє нове ім'я. Хто має вухо, нехай слухає, що Дух говорить церквам. Об'явлення 3:12, 13.

На горі Преображення Петро, Яків та Іван були єдиними учнями, присутніми там, як і при воскресінні дочки Яіра, і знову — у Гефсиманії. Гефсиманія, подібно до промовляння Отця в дванадцятому розділі Євангелія від Івана, безпосередньо передувала хресту. «Гефсиманія» означає «оливний прес», вказуючи на «випробування оливою» дів. Гефсиманія є «кризою», що приводить душу «віч-на-віч зі смертю», і мудрі діви витримують випробування, бо в другому храмовому випробуванні вони постали віч-на-віч із життям, оскільки Ісус навчав «віч-на-віч» протягом тридцяти днів.

Уперше Отець промовив під час Хрещення Христа, а вперше Христос узяв із Собою лише Петра, Якова та Івана, коли була воскресена дванадцятирічна дочка Яіра. Воскресіння дванадцятирічної діви співвідноситься з Хрещенням Христа, яке символізує силу воскресіння. Воскресіння дочки Яіра співвідноситься з Хрещенням Христа та Кесарією Філіпповою. Гефсиманія і смуток Христа, коли Отець промовив незадовго до хреста, співвідносяться з Кесарією Приморською.

Рядок на рядок Петро представляє сто сорок чотири тисячі, які запечатані в Кесарії Філіпповій, коли ім'я Симона Барйони змінюється на Петра. Після запечатання в Паніумі, тобто в Кесарії Філіпповій, Петро прямує до шостої години Гори, де його підносять як знамено, і він продовжує шлях, щоб відповісти на поклик Корнилія в Кесарії Приморській. У Кесарії Філіпповій Петро полишає табірне зібрання Ексетера з Божою печаттю та з вісткою Опівнічного кличу, щоб її проголосити. Вістка ісламу, представлена святом сурмлення, несе Петра далі до Кесарії при морі. Вістка ісламу підносить Петра до огляду світу, бо Петро заздалегідь, перед святом сурмлення, передрік пророчий прихід ісламу.

Ось Я пошлю до вас пророка Іллю перед приходом великого й страшного дня Господнього: І він наверне серце батьків до дітей, і серце дітей до батьків їхніх, щоб Я не прийшов і не вразив землю прокляттям. Малахії 4:5, 6.

Лінія на лінію, вістка Іллі — це вістка, заснована на узгодженні батьків із їхніми дітьми. Ілля — це Отець Міллер, який представляє своїх дітей. Сто сорок чотири тисячі є дітьми Вільяма Міллера, і повернути серця Міллера до його дітей — це узгодити історію міллеритського руху з історією Іллі, а також Івана Хрестителя — з вісником, пов'язаним зі ста сорока чотирма тисячами. Одним із елементів узгодження цих чотирьох ліній є те, що в кожній із випробувальних історій Іллі, Івана та Міллера єдиною вісткою теперішньої істини була та, що надходила через вісника.

Ілля тішбітянин, що був з жителів Гілеаду, сказав Ахавові: Як живий Господь, Бог Ізраїлів, перед ким я стою, не буде в ці роки ні роси, ні дощу, хіба за моїм словом. 1 Царів 17:1.

Сестра Вайт чітко стверджує, що ті, хто не прийняв вістку Івана, якого Ісус ототожнив з Іллею, не отримали б користі від учення Ісуса, а також що ті, хто відкинув вістку Міллера, представлену як перша ангельська вістка, не могли б отримати користі від вістки другого ангела. Оголошення Іллі про те, що дощ зійде лише за його словом, супроводжувалося вирішальним випробуванням, яке містило повеління обрати між вісткою Іллі та вісткою Ваала. Пророчий символ «доки» співвідносить гору Кармел Іллі з недільним законом.

І послав Ахав до всіх синів Ізраїлевих і зібрав пророків на гору Кармел. І прийшов Ілля до всього народу та сказав: Доки ви будете хромати на обидва боки? Якщо Господь — Бог, то йдіть за Ним; а якщо Ваал — то йдіть за ним. А народ не відповів йому ані слова. І сказав Ілля до народу: Я один лишився пророком Господнім, а пророків Ваалових — чотиреста п'ятдесят чоловік. Нехай же дадуть нам двох биків; і нехай вони виберуть собі одного бика, і розітнуть його на частини, і покладуть на дрова, і не підкладають під нього вогню; а я приготую іншого бика, і покладу на дрова, і не підкладу під нього вогню. І ви кличете ім'я ваших богів, а я прикличу Ім'я Господне; і Бог, Який відповість вогнем, нехай Він і буде Богом. І відповів увесь народ та сказав: Добре сказано. 1 Царів 18:20–24.

Випробування на Кармелі полягало у виборі між двома посланнями: це було випробування між істинним і лжепророцтвом, а також між посланцем Іллею та пророками, що сиділи за

столом Єзавелі. Йшлося про посланця і послання. У 1844 році Кармель повторився, коли Господь учинив випробування, яке виявило Міллера як істинного пророка, а послання Міллера — як росу й дощ. Розрізнення між істинним пророком та істинним посланням на протигагу лжепророкові та фальшивому посланню було представлено на табірних зборах в Ексетері наметом Ексетера та наметом групи з Вотертауна — два намети, що представляли істинне на протигагу фальшивому. Розрізнення, засвідчене на Кармелі та в історії 1844 року, виявляється в Кесарії Пилипа, коли Петра було запечатано й піднесено на гору як стяг. Його було піднесено, бо він заявив, що його послання є єдиним істинним посланням пізнього дощу. Його було піднесено, коли сповнилося його пророцтво.

Свято Сурмлення є третім і водночас лакмусовим тестом у п'ятидесятиріччяному періоді, і ще перед цим лакмусовим тестом Петро вказує, що іслам має бути розв'язаний, аби позначити початок проголошення Опівнічного Кличу. Саме сповнення пророцтва відрізнило міллеритів від протестантів, які репрезентують колишній народ завіту, повз який Бог проходить. Ілля особисто погубив лжепророків, шойно було явлено розрізнення між істинним і фальшивим. Розрізнення відбувається на Святі Сурмлення, коли сповнюється пророцтво щодо ісламу.

Опівнічний крик в історії міллеритів був пророцтвом, яке було скориговане, а відтак сповнилося. Воно сповнилося 22 жовтня 1844 року, тоді як первісне розуміння Міллера щодо Опівнічного крику датувало його 1843 роком. Самуель Сноу уособлює виправлення цієї вістки, і його вістка стала відомою як «істинна» вістка Опівнічного крику.

1844 рік був ілюстрацією відмінності між вісткою Міллера та вісткою протестантів. У процесі випробування протестанти були вбиті Міллером, і відтак вони стали відступницьким протестантизмом, доньками Риму, жерцями Єзавелі. Ця відмінність виявилася через прийняття або відкидання пророчої вістки. Через Івана та Міллера пророча вістка викривала фальшиву вістку колишнього завітного народу, що його обминали. Вістка Іллі стверджувала, що не буде дощу, хіба за його словом, і після трьох з половиною років мало стати явним випробування цього твердження.

І сталося, коли Ахав побачив Іллю, то Ахав сказав до нього: «Чи ти той, хто бентежить Ізраїля?» А він відповів: «Не я бентежив Ізраїля, але ти і дід батька твого тим, що ви покинули заповіді Господа, а ти пішов за Ваалами. А тепер пошли й збери до мене на гору Кармель увесь Ізраїль, і пророків Ваала — чотириста п'ятдесят, і пророків гаїв — чотириста, що їдять за столом Єзавелі». 1 Царів 18:17–19.

Розрізнення між фальшивим і істинним — чи йшлося про вісника, чи про вістку — здійснювалося в процесі випробування, що включав обвинувачення як проти самої вістки, так і проти вісника. Іллю звинуватили в тому, що він збурює Ізраїль, бо його слово спинило дощ. Якби в Ізраїлі й далі йшов дощ, жодного питання щодо Іллі не постало б. Питання ґрунтувалося на пророцтві Іллі та його сповненні упродовж трьох з половиною років.

Коли Петро перебуває на лакмусовому тесті Кесарії Пилипової, який є Святом сурм, а також місцем, де осла розв'язують, — позначається початок вістки Опівнічного Крику. Петро,

подібно до Іллі, щойно став свідком підтвердження свого передбачення, і для всіх наочно продемонстровано відмінність між істинним і фальшивим. Підтвердження передбачення представлене Святом сурм — цим лакмусовим тестом. Передбачення було типологічно представлене обома роками — 1840 та 1844, коли передбачення спершу виправляється, а потім сповнюється. Виправлене передбачення Джозії Літча надало силу першому ангелові 11 серпня 1840 року, а передбачення 1843 року, зроблене Міллером, було виправлене Сноу.

"У 1840 році ще одне визначне виконання пророцтва викликало широкий інтерес. За два роки до того Джозая Літч, один із провідних служителів, що проповідували другий прихід, опублікував тлумачення 9-го розділу Одкровення, у якому передбачав падіння Османської імперії. Згідно з його розрахунками, ця держава мала бути повалена ... 11 серпня 1840 року, коли слід було очікувати, що османська влада в Константинополі буде зламана. І це, я вірю, виявиться саме так."

У точно зазначений час Туреччина через своїх послів прийняла захист союзних держав Європи і таким чином поставила себе під контроль християнських держав. Ця подія точно виконала пророцтво. Коли про це стало відомо, безліч людей переконалися в правильності принципів тлумачення пророцтв, прийнятих Міллером і його сподвижниками, і адвентний рух отримав дивовижний поштовх. Вчені та впливові люди об'єдналися з Міллером як у проповіді, так і в публікуванні його поглядів, і з 1840 по 1844 рік справа швидко поширювалася. Велика боротьба, 334, 335.

Пророцтво Літча стосувалося ісламу, а пророцтво Сноу — зачинених дверей. Коли пророцтво Літча сповнилося, методологія, яка утвердила послання, була прийнята, а ті, хто прийняли послання, «об'єдналися» з вісником. І послання, і вісник були визнані у сповненні пророцтва. Пророцтво Літча стосувалося ісламу, а пророцтво Сноу — зачинених дверей.

Я бачив, як народ Божий радісно очікував і виглядав свого Господа. Але Бог задумав випробувати їх. Його рука приховала помилку в обчисленні пророчих періодів. Ті, хто виглядав свого Господа, не виявили цієї помилки, і навіть найвчені мужі, які заперечували встановлений час, також її не побачили. Бог задумав, щоб Його народ зазнав розчарування. Час минув, і ті, хто з радісним очікуванням виглядав свого Спасителя, були сумні й занепалі духом, тоді як ті, хто не полюбив явлення Ісуса, а прийняв звістку зі страху, були задоволені тим, що Він не прийшов у час очікування. Їхні сповідання не торкнулося серця і не очистило життя. Проминання того часу добре виявило такі серця. Вони першими почали глузувати із засмучених і розчарованих, які справді любили явлення свого Спасителя. Я бачив мудрість Божу у випробуванні Свого народу й у тому, що Він дав їм суворе випробування, щоб виявити тих, хто злякається і відступить у годину випробування.

Ісус і все небесне воїнство зі співчуттям і любов'ю дивилися на тих, хто з солодким очікуванням прагнув побачити Того, кого любили їхні душі. Ангели витали навколо них, щоб підтримати їх у годину їхнього випробування. Ті, хто занехаяв прийняття небесного послання, були залишені в темряві, і гнів Божий запалав проти них, бо вони не хотіли прийняти світло, яке Він послав їм із небес. Ті вірні, розчаровані, які не могли

зрозуміти, чому їхній Господь не прийшов, не були залишені в темряві. Їх знову було приведено до своїх Біблій, щоб дослідити пророчі періоди. Рука Господня була знята з чисел, і помилку було пояснено. Вони побачили, що пророчі періоди сягали 1844 року, і що ті самі докази, які вони наводили, щоб показати, що пророчі періоди завершуються в 1843 році, доводили, що вони завершаться в 1844 році. Світло Божого Слова освітло їхнє становище, і вони виявили час зволікання — "Хоч би [видіння] забарилося, чекай на нього". У своїй любові до негайного приходу Христа вони випустили з уваги зволікання видіння, яке мало виявити тих, хто справді чекає. Знову вони мали визначений час. Та я бачила, що багато з них не могли піднятися над своїм тяжким розчаруванням, щоб мати той ступінь завзяття й енергії, який характеризував їхню віру в 1843 році.

Сатана та його ангели торжествували над ними, а ті, хто не захотів прийняти вістку, вітали себе з власною далекоглядністю й мудрістю за те, що не прийняли «омани», як вони це називали. Вони не усвідомлювали, що відкидають Божу пораду на свою ж шкоду і діють в єдності з Сатаною та його ангелами, аби спантеличувати Божий народ, який втілював у життя надіслану з неба вістку.

"Віруючі в цю вістку зазнавали утисків у церквах. Певний час ті, хто не бажав прийняти вістку, страхом були стримані від того, щоб діяти згідно з поривами свого серця; але з плином часу їхні справжні почуття виявилися. Вони прагнули змусити замовкнути свідчення, яке ті, що чекали, відчували обов'язок нести, що пророчі періоди простягалися до 1844 року. Віруючі ясно пояснили свою помилку і навели причини, чому вони очікували свого Господа в 1844 році. Їхні противники не могли висунути жодних аргументів проти поданих вагомих підстав. Проте гнів церков розгорівся; вони вирішили не слухати доказів і усунути це свідчення з церков, щоб інші не могли його почути. Тих, хто не наважувався приховувати від інших світло, яке Бог дав їм, вигнали з церков; але Ісус був із ними, і вони раділи у світлі Його обличчя. Вони були готові прийняти вістку другого ангела." Ранні твори, 235–237.

Петро представляє сто сорок чотири тисячі, які, подібно до Літча, подають виправлене передвіщення щодо ісламу та кінця царства; і, подібно до Сноу, Петро також подає виправлене передвіщення про зачинені двері. Звістка Літча про друге горе ісламу була зовнішнім передвіщенням, а зачинені двері у Сноу були внутрішнім передвіщенням. Для Сноу праця почалася тоді, коли Господь зняв Свою руку з чисел, і тоді було побачено, що ті самі докази, які раніше вважали доказом 1843 року, насправді доводили 22 жовтня 1844 року. Для Літча це було обчислення, яке, коли сповнилося, привело до того, що ангел десятого розділу Об'явлення зійшов і став на землі та на морі.

Той факт, що Літч за десять днів до його сповнення переобчислив своє передбачення, визначає акт виправлення попереднього передбачення як випробування. Чи є початок у 1840 році та завершення в 1844 році насправді пророчим символом передбачення, яке переобчислюють, щоб воно стало істинним Опівнічним Криком? Чи альфа й омега міллеритської історії, що завершилася проголошенням Опівнічного Крику, насправді є типом пророчих характеристик істинного Опівнічного Крику ста сорока чотирьох тисяч?

В обох періодах проголошення виправленого пророцтва супроти мілеритської вісті виявлялася контрверсія, бо ця вість тривожила народ. Коли Петро стоїть у Кесарії Филиповій, існує суперечка щодо вісті, яка розпочалася ще перед Кесарією Филиповою, бо саме виконання підтверджує, що лише за словом Петра мала зійти вість про дощ. Кесарія Филипова — це свято сурм, що узгоджується з тим, що Христос посилає двох учнів, які представляють другого ангела, розв'язати осла ісламу. Розв'язання осла ісламу звіщає початок вісті Опівнічного кличу на таборовому зібранні в Ексетері, бо, прибувши верхи на коні на день пізніше, 13 серпня, Самуель Сноу, який зволікав, замість того щоб прибути в день відкриття, позначає кінець часу зволікання і початок вісті, яка буде понесена, мов приливна хвиля, коли зібрання завершиться 17-го.

Суперечка мілеритської історії, обвинувачення царя Ахава та опір прискіпливих юдеїв, коли Христос входив до Єрусалима, — усе це вказує на суперечку, що доходить свого завершення на Святі Труб, коли осла розв'язують. Розв'язання осла є підтвердженням пророцтва, яке вказує на зачинені двері для Адвентизму на початку — в Кесарії Пилиповій, — і на зачинені двері наприкінці періоду — в Кесарії Приморській. Осел є символом ісламу третього горя, яке вражає Сполучені Штати, включно з Нешвіллом, штат Теннессі. Невдале передбачення від 18 липня 2020 року тепер поступово виправляється, у міру того як Господь віднімає Свою руку й розпечатує Одкровення Ісуса Христа. Те розпечатування почалося в пустині в липні 2023 року.

Видіння з одинадцятого розділу Книги Даниїла

Свято сурмлення представляє собою сьому сурму, що є третім горем, а саме — ісламом. Сурма — це зовнішнє попереджувальне послання про війну, але її також можна розуміти як внутрішній поклик до святого зібрання. Як лакмусове випробування, що починається, коли завершується тридцятиденне випробування другого храму, вона є водночас і зовнішнім, і внутрішнім посланням. Перше основоположне випробування настало навесні 2024 року із зовнішнім видінням антихриста, як це представлено у Даниїла 11:14.

І в ті часи постане багато хто проти царя півдня; також грабіжники з твого народу піднесуться, щоб утвердити видіння; але вони впадуть. Даниїла 11:14.

У попередньому вірші було представлено Паніум, а свідчення Паніума продовжується аж до п'ятнадцятого вірша.

Бо цар півночі повернеться і виставить військо більше від попереднього, і неодмінно через кілька років прийде з великим військом і з великим багатством. Даниїла 11:13.

Цар півночі у віршах з десятого по п'ятнадцятий є представницькою силою папства, яку в десятому вірші представляв Рональд Рейган, коли стіну «залізної завіси» було усунуто, як це типологічно позначено падінням Берлінського муру 9 листопада 1989 року.

Шістнадцятий вірш знаменує знесення стіни відокремлення церкви від держави за недільного закону. Одинадцятий і дванадцятий вірші зображають війну в Україні, що почалася 2014 року, а тринадцятий вказує на вибори 2024 року, коли Трамп, восьмий

президент після Рейгана, який також є восьмим президентом, що є з-поміж семи попередніх президентів, «повертається» з більшою владою, бо, коли він повернеться, він «виставить військо, більше від попереднього, і неодмінно прийде по сплині певних років». «Певні роки» — це чотири роки Джо Байдена.

Після 2024 року, у згоді з віршем тринадцятим, Рим увійде в пророчу історію Паніума. 8 травня 2025 року було обрано першого папу з духовного славного краю, і він узяв ім'я Лев, яке несе в собі багато значущих пророчих ознак. Тоді, у вірші п'ятнадцятому, зав'язується битва.

І прийде цар півночі, і насипле вал, і візьме найукріпленіші міста: і війська півдня не встоять, ані його вибране військо, і не буде жодної сили, щоб встояти. Даниїла 11:15.

Битва при Паніоні розпочинається у п'ятнадцятому вірші, і звір із землі, представлений Дональдом Трампом, перемаже південне царство. Цар півдня в одинадцятому вірші розпочав війну проти України — проксі-сили папства, яку фінансували й підтримували Сполучені Штати — проксі-сила папства з десятого вірша. Цар півдня здобуде перемогу в битві при Рафії, але після цієї перемоги поступовий розклад, який завжди пов'язаний із загибеллю драконового царства півдня, залишає царя півдня у вкрай вразливому становищі, тоді як цар півночі повертається, сильніший, ніж будь-коли, і готується до битви при Паніоні. Росія і Путін були царем півдня, коли Сполучені Штати ініціювали Українську війну у 2014 році. У 2022 році почалося вторгнення, і кров почала проливатися. У 2024 році цар півночі повернувся.

Петро перебуває у Кесарії Пилиповій, що є початком проголошення звістки опівнічного крику. Петро, подібно до Іллі та міллеритів, представлених Літчем і Сноу, раніше висунув передбачення про зачинені двері та іслам. Його виконання виявляє розрізнення між справжніми та фальшивими звістками пізнього дощу і між справжніми та фальшивими вісниками. Звістка Петра є виправленою звісткою про Нешвілл та іслам, і коли він стоїть у Кесарії Пилиповій, він стоїть при Паніумі, битві, що веде до недільного закону шістнадцятого вірша. Виконання Петрового передбачення визначає початок проголошення опівнічного крику, коли буде розв'язаний іслам, що також, лінія на лінію, є часом настання битви при Паніумі.

Видіння Даниїла, десятий розділ

Свято трублення репрезентує сьому сурму, яка є третім горем, яким є іслам. Сурма — це попереджувальне послання, а також заклик до святого зібрання. Вона також є лакмусовим тестом, що починається, коли завершуються тридцять днів другого храмового випробування. Перше фундаментальне зовнішнє випробувальне видіння антихриста з'явилося навесні 2024 року, а друге внутрішнє випробувальне видіння Христа, як представлено у Дан. 10, з'явилося у 2026 році.

Тоді я підвів очі свої й поглянув, і ось: муж один, зодягнений у висон, і чресла його підперезані щирим золотом з Уфазу. Його тіло було як берил, а обличчя його — як

вигляд блискавки, а очі його — як світильники вогню, а рамена його та ноги його — за виглядом, як відполірована мідь; і голос слів його — як голос великої множини.

І я, Даниїл, один бачив видіння: бо мужі, що були зі мною, не бачили видіння; та великий трепет напав на них, так що вони повтікали, щоб сховатися.

Тому я залишився сам один і бачив це велике видіння, і не залишилося в мені жодної сили: бо моя врода обернулася в мені на тління, і я не зберіг жодної сили.

І почув я голос слів його; і коли я почув голос слів його, тоді запов я у глибокий сон, обличчям до землі, і обличчя моє було звернене до землі.

І ось рука торкнулася мене та поставила мене на коліна і на долоні рук моїх. І сказав він до мене: О Даніеле, муж вельми улюблений, розумій слова, що я говорю тобі, і стань на ноги свої, бо тепер я посланий до тебе. І коли він промовив до мене це слово, я встав, тремтячи. Тоді він сказав до мене: Не бійся, Даніеле, бо від першого дня, як ти поклав у серці своєму намір зрозуміти й упокорював себе перед Богом твоїм, почуті були слова твої, і я прийшов заради твоїх слів. Але князь Перського царства протистояв мені двадцять і один день; та ось Михаїл, один із перших князів, прийшов мені на допомогу, і я лишився там при царях Персії. А тепер я прийшов, щоб дати тобі зрозуміти, що спіткає народ твій в останні дні, бо ще на багато днів це видіння. І коли він промовив до мене такі слова, я схилив обличчя до землі й занімів.

І ось, один, на подобу синів людських, доторкнувся до моїх уст; тоді я відкрив уста свої, і заговорив, і сказав до того, хто стояв переді мною: О владико мій, від видіння скорботи мої обернулися на мене, і сили в мені не лишилося. Бо як може раб цього мого владика говорити з цим моїм владикою? Бо в мені відразу не стало сили, і подиху в мені не лишилося.

Тоді знову прийшов і доторкнувся до мене один, подібний за виглядом до чоловіка, і зміцнив мене, і сказав: О, вельми улюблений мужу, не бійся: мир тобі; будь міцний, так, будь міцний. І коли він промовив до мене, я зміцнився і сказав: Нехай говорить мій пан; бо ти зміцнив мене. Даниїла 10:5-19.

Двадцять другого дня Даниїл бачить видіння небесного Первосвященника в останні дні. Видіння про встановлення видіння Римом було основоположним і альфа-випробуванням 2024 року, а видіння Христа є храмовим випробуванням. Це призводить до відокремлення класу тих, хто втікає від Даниїла й ховається. Той клас ховається під неправдою та облудою, і з цієї причини вони одержують сильну оману.

Потім Даниїла торкаються тричі: спершу — Гавриїл, потім — Христос, а втретє — знову Гавриїл. У Найсвятішому місці триразовий дотик до Даниїла зображає зміцнення, бо це починається з того, що, побачивши видіння, він був без сили, а третім дотиком він остаточно зміцнюється. Він зміцнений, щоб зрозуміти, що спіткає Божий народ в останні дні. Пророче послання про те, що спіткає Божий народ в останні дні, — це послання, репрезентоване в притчі про десять дів.

Спочатку Даниїл не має сили, бо дзеркальне видіння Христа позбавило його сил; але наприкінці трьох дотиків він зміцнів, і повеління: «будь сильний, так, будь сильний» є подвоєнням, що позначає другого ангела або друге випробування. Друге випробування — це храмове випробування, у якому Божий народ зміцнюється, щоб проголосити звістку Опівнічного Крику, коли завершується таборове зібрання в Ексетері. Те випробування є храмовим випробуванням, у якому камінь-завершник, що був підвалиною й наріжним каменем, стає дивовижним завершальним каменем храму, тим самим позначаючи його довершення. Даниїл зміцнюється на двадцять другий день, коли вірою входить до Святої Святих. Коли він це робить, Гавриїл торкається його, тоді Христос торкається його, а потім Гавриїл торкається його знову. Отже, Даниїл зміцнений, щоб проголосити звістку у Святій Святих, де він бачить Христа між двома ангелами, і місце у Святій Святих, де Христос перебуває посередині, є престолом умилювання з двома покривальними херувимами, що дивляться на ковчег, освітлений світлом слави Шехіни Христа, Який возсідає на Своему престолі. Видіння десятого розділу Даниїла пророко структуроване так, що Даниїл споглядає славу Христа як Шехіну на престолі умилювання, тоді як два покривальні херувими вдивляються в ковчег!

Перед святом Труб Ілля заявляє, що його вістка про дощ є єдиною Господньою вісткою про дощ, і проголошує пророцтво, яке завершується демонстрацією, що доводить, хто є або не є вісником, і що є або не є вісткою. Протягом трьох з половиною років перед Кармелом цар Ахав шукав Іллю, бо існує період суперечки, що передує Кармелу. Гора Кармел — це лише лакмусовий папірець, де виявляється характер. Такий самий період в історії міллеритів містив те саме свідчення, бо ті, хто ненавидів вістку, виключили вірних із церков, і вірні відтак піднесли вістку, що кликала людей вийти з відпалого колишнього завітного народу, якого Бог минав.

Петро під час п'ятидесятницького Недільного закону проголошує вістку Йоїла. Це означає, що Петро проголошує ту саму вістку, коли період Опівнічного Крику починається наприкінці табірної з'їзду в Ексетері; цей період розпочався тоді, коли було виправлено передбачення Петра, так само як були виправлені вістки Сноу та Літча. Полеміка завжди передує сповненню передбачення. Отже, полеміка починається перед сповненням передбачення.

Звістка, що тривожить Ахава, Єзавель та її пророків, прискіпливих юдеїв часів Христа і занепалих протестантів історії міллерітизму, Петром ідентифікується як книга Йоїла. Перед третім лакмусовим тестом, позначеним розв'язуванням ослиці, звістка Петра зазнає нападів з боку лаодикійського Адвентизму, і Петро відповідає на опір, вказуючи, що вісники не п'яні, вони лише є сповненням трьох розділів книги Йоїла. Три розділи книги Йоїла починаються нищівним осудом лаодикійського Адвентизму. Коли ця звістка дійде до вух тих, що сп'яніли міцним напоєм, вони відреагують. Вони протистояли Христові, коли Він сходив із гори на шляху до Єрусалима, і знову протистояли Йому в Єрусалимі.

Осля відв'язане, в'їзд починається; прискіпливі юдеї прагнуть заглушити вістку. Ісус продовжує, а тоді зупиняється й оплакує останній день випробувального часу для

адвентизму. Потім у Єрусалимі — ще одне протистояння з юдеями, які хочуть, щоб народ припинив своє свідчення. Коли того дня зайшло сонце, випробувальний час для юдейського народу вступив у черговий етап. Наростання опору триває аж до смерті хресної, і по-справжньому воно розпочалося з воскресіння Лазаря, що знаменувало прихід другого ангела та час зволікання.

Віфанія була так близько до Єрусалиму, що звістка про воскресіння Лазаря невдовзі дійшла до міста. Завдяки шпигунам, які були свідками чуда, юдейські правителі швидко здобули точні відомості. Негайно було скликано засідання Синедріону, щоб вирішити, що слід робити. Христос тепер повністю явив Свою владу над смертю і гробом. Те могутнє чудо було вінцевим свідченням, даним Богом людям, що Він послав Свого Сина у світ для їхнього спасіння. Це було виявлення божественної сили, достатнє, щоб переконати кожного, чий розум керується розсудливістю та просвітленим сумлінням. Багато хто з тих, що були свідками воскресіння Лазаря, увірували в Ісуса. Але ненависть священників до Нього посилилася. Вони відкинули всі менш вагомі свідчення Його божественності, а це нове чудо лише розлютило їх. Мертвого було воскреслено у повному денному світлі та перед натовпом свідків. Жодні хитрощі не могли звести нанівець таке свідчення. Саме з цієї причини ворожнеча священників ставала дедалі смертельнішою. Вони були більш ніж будь-коли сповнені рішучості покласти край ділу Христа.

Саддукеї, хоча й не були прихильні до Христа, не були сповнені такою злобою проти Нього, як фарисеї. Їхня ненависть не була такою запеклою. Але тепер вони були вкрай стривожені. Вони не вірили у воскресіння мертвих. Посилаючись на так звану науку, вони міркували, що неможливо, аби мертве тіло було повернене до життя. Та кількома словами Христа їхню теорію було спростовано. Було виявлено їхнє незнання як Писання, так і сили Божої. Вони не бачили жодної можливості усунути враження, яке диво справило на народ. Як можна було відвернути людей від Того, Хто подолав і відібрав у могили її мертвого? Пустили в обіг брехливі чутки, але дива заперечити не могли, і як нейтралізувати його вплив, вони не знали. Досі саддукеї не підтримували задуму віддати Христа на смерть. Та після воскресіння Лазаря вони вирішили, що лише Його смертю можна спинити Його безстрашні викриття проти них. Бажання віків, 537.

Смерть Лазаря ознаменувала початок чотирьох днів, протягом яких Ісус зволікав. Його смерть символізувала прихід другого ангела, що знаменує початок часу зволікання. Його воскресіння знаменує воскресіння двох свідків 31 грудня 2023 року, через двадцять два роки після 9/11. Його воскресіння знаменує воскресіння мертвих сухих кісток Єзекіїля. Його воскресіння було типологічно зображене творенням Адама, яке полягало в поєднанні людської природи, представленої глиною, з божественністю, представленою диханням життя.

"Священники й начальники юдеїв ненавиділи Ісуса; але натовпи тіснилися, щоб слухати Його слова мудрості й бути свідками Його могутніх діл. Народ був зворушений найглибшим зацікавленням і з нетерпінням слідував за Ісусом, щоб почути настанови цього дивного Учителя. Багато з начальників увірували в Нього, але не наважувалися

визнавати свою віру, щоб їх не відлучили від синагоги. Священики й старійшини вирішили, що слід ужити заходів, аби відвернути увагу народу від Ісуса. Вони боялися, що всі повірять у Нього. Вони не бачили для себе жодного порятунку. Їм доведеться або втратити своє становище, або віддати Ісуса на смерть. І навіть після того, як вони віддадуть Його на смерть, усе ще залишаться ті, хто є живими пам'ятниками Його сили. Ісус воскресив Лазаря з мертвих, і вони боялися, що коли вони вб'ють Ісуса, Лазарь свідчитиме про Його могутню силу. Народ сходився натовпами, щоб побачити того, кого воскресили з мертвих, і начальники постановили вбити й Лазаря також, аби вгамувати збудження. Тоді вони звернули б народ до передань та учень людських, до десятикування м'яти та рути, і знову здобули б над ним вплив. Вони погодилися схопити Ісуса, коли Він буде сам; бо якби спробували взяти Його серед натовпу, коли вся увага людей була звернена до Нього, їх побили б камінням." Ранні твори, 165.

18 липня 2020 року два свідки з книги Об'явлення були вбиті, і з'явився другий ангел, і настав час зволікання. 31 грудня 2023 року розпочався двоступеневий процес воскресіння. Першим етапом був фундамент; другим етапом було зведення храму на фундаменті. Лаодикійська Церква адвентистів сьомого дня ненавиділа це послання від часу його народження у 1989 році і досі його ненавидить. Тепер, коли ненависні свідки, яких вони вважали мертвими, знову живі, вони ненавидітимуть це послання ще більше. Вони сперечатимуться щодо передбачення 18 липня 2020 року з такою отруйною ненавистю, яку юдеї мали до воскресіння Лазаря. В історії випробування храму Петро відповість на їхні хибні обвинувачення, вказавши на книгу Йоеля як відповідь на всі їхні неправди.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.